

KURJER ZAGŁĘBIA

Dziennik bezpartyjny polityczno-społeczno-literacki. Wychodzi codziennie w godzinach rannych z wyjątkiem dni poświęconych.

PRZEDPŁATA „Kurier Zagłębia” kosztuje w Sosnowcu z odnośnieniem rocznie mk. 2400, półrocznie 1200 kwartalnie mk. 600, miesięcznie mk. 200. pocztą mk. 250. — Za terminowy druk ogłoszeń, komunikatów i ofiar administracja nie odpowiada.

OGŁOSZENIA. Za wiersz nonparelony na 1 stronie Mk. 60, na 3 str. Mk. 50, na 4 str. Mk. 35. Nadesłane wiersz garmontowy Mk. 75. Drobne za wyraz Mk. 10, najmniej Mk. 100. Dla zagran. 100% drożej. Każda podwyżka obowiązuje wszystkie już przyjęte ogłoszenia od dnia zmiany cen bez uprzedniego zawiadomienia.

Adres Redakcji i Administracji: SOSNOWIEC, ulica Dębińska Nr 1
Adres dla depesz: „KURJER” — SOSN
Administracja otwarta od 9 rano bez przerwy do 7 wiecz. W niedziele i święta od 8 do 10 r.

W sprawach redakcyjnych (redaktor przyjmuje interesantów) tylko od 12 do poł. do 2 po poł.
PRENUMERATE i OGŁOSZENIA przyjmują Kancelarie prasowe w Zagłębiu Tę Ake. „Reklama Polska” w Warszawie i w siedzibie Biura ogłoszeń w kraju i zagranicą.

Cena pojedynczego egzemplarza mk. 15. (Na G. Śląsku 30 fen.) SOSNOWIEC, piątek dnia 24 lutego 1922 roku. Nr. 45. Rok XVI.

STANISŁAW KAZOŃ

provisor farmacji

po krótkich i ciężkich cierpieniach zasnął w Bogu dn. 22 lutego, przetrwawszy lat 57. Wyprowadzenie drogi nam zwłok z domu przy ul. Kościuszki Nr. 8 w Będzinie na cmentarz miejscowy odbędzie się w piątek d. 24 lutego b.r. o godz. 4-ej po południu. Na smutne te obrzędy zapraszają krewnych, przyjaciół i znajomych pograżeni w nieutulonym żalu

2394

ŻONA z CÓRKĄ i RODZINĄ

OSTRZEŻENIE.

Polsko-Amerykańskie Towarzystwo Węglowe w Stanach Zjednoczonych, mające koncesję w Zagłębiu Dąbrowskim, zawiadamia wszystkich zainteresowanych, że uchwałą Akcjonariuszy z dnia 9 stycznia 1922 roku wszelkie pełnomocnictwa udzielone

2358

p. **TYMOTEUSZOWI KENSICKIEMU,**

zamieszkałemu w Dąbrowie Górniczej przy ulicy 3-go Maja, zostały cofnięte z dniem dzisiejszym. Wszelkie zobowiązania poczynione przez wyżej wspomnianego, Towarzystwa nie obowiązują i za nie żadnej odpowiedzialności nowowybrany Zarząd nie przyjmuje.

NOWO WYBRANY PLENIPOTENT

JAN MRUGAŁA.

Vivat partja — pereat partja!

Jako pismo, szczerze bezpartyjne, nie będące na usługach żadnych stronnictw, obozów politycznych, czy klik, zdala stoimy od okrywających nas śmiesznością i hańbą sporów i walk politycznych.

Polska sowiecka rzecz, ale Polska to nie tamto, lub to stronnictwo, to nie ten lub inny odłam społeczeństwa, chcący zdobyć monopol na patriotyzm, ster rządów w kraju i laury.

Polska to cały naród to wszystkie stany, grupy, odłamy i wszyscy obywatele którzy umieją czynami dać świadectwo miłości Ojczyzny, zrozumienia jej zadań i posłannictwa wśród narodów, zrozumienia obowiązków względem państwa, które na zgodnej, solidarnej pracy, poświęcenia się i uczciwym wypełnianiu obowiązków obywateli swoje fundamenty i swoje istnienie opiera. Miłość, braterstwo i zgoda, praca wyte-

żona i uczciwość oto hasła obywateli kraju. „Pereat partja vivat partja — oto złowrotne echo hasła pseudo-obywateli dzisiejszych.

Jedni z pierwszych rzuciliśmy hasło zaprzestania walk partyjnych i skupienia się dokoła sztandarów naszych okrytych chwałą, a zdobnych w szczytne hasła: „Za naszą i waszą wolność”, „Wolni z wolnymi równi z równymi”...

I oto kilka miesięcy dobiega nie całego roku od chwili, gdy pismo nasze za jego zdecydowane stanowisko radykalnie narodowe, ale i bezpartyjne-postępowe a już dea bezpartyjności i wypełnienia zacieklej spórów kłóli z dusz naszych i pozbywania wady dziedzinnej skłonności do kłótni i swarów zaczyna święcić coraz większy tryumf. O ile przedtem byliśmy ja ko głosiciele tych hasłał sa mi niemal, o tyle dziś coraz więcej pism bezpartyj-

nych powstaje, a społeczeństwo inteligentne i świadome zadań narodowych ważności odzyskanej wolności której nam po raz drugi utracić już nie wolno — coraz głośniej domaga się zaprzestania ohydnych walk partyjnych, wiodących kraj do zamętu, anarchji i zguby.

Uczni polscy profesoria uniwersytetów, organizacje inteligencji w stolicy i w miastach prowincjonalnych większych i mniejszych wszystkich dzielnic kraju domagają się tego, co nam partyjnicy dotąd za... słabość, niezdecydowanie i nieokreślone stanowisko polityczne(?) początywać chcieli... Dumni do prawdy jesteśmy i stanęliśmy w szeregach tych, którzy pierwsi odważyli zwrócić się z ostrzeżeniem do społeczeństwa przed szkodliwością walk partyjnych i z apelem do pojednania się w imię najszytniejszych ideałów wszechludzkich i naszych tradycji narodowych. Dziś głos nasz nie jest już głosem wołającym cego na puszczy...

Coraz więcej takich głosów się słyszy, a naród groźnie spogląda na tych wichrzycieli, którzy w chaosie walk partyjnych gniazdo żywiołkami drobniejszego plazu.

Jako jeden z wielu głosów rozumnych czynów obywatelskich i godnych naśladowania przytaczamy odezwę wydaną przez „Organizację Inteligencji Polskiej” w ródzenie polskiej Bydgoszczy, jednej z pereł w koronie miast polskich.

Oceniając bezstronnie naszą pracę narodową i państwową za pierwsze trzy lata istnienia odrodzonej Polski, widzimy na ogół wynik pomyślny. Zwycięskie zakończenie wojen z zaborczymi sąsiadami, znaczny rozwój ekonomiczny i kulturalny, zawarcie sojuszu z Francją i Rumunją

uchwalenie k o n s t y t u c j i i ustaw ku naprawie Skarbu Rzeczypospolitej, stale się poprawiający nasz bilans handlowy, a przytem, bogactwa naturalne kraju stawiające nasze Państwo w rzędzie kilku najbogatszych na ziemi, to wszystko budzi w nas otuchę a nawet uprawnia do optymizmu co do naszej przyszłości.

A jednak nasz organizm narodowy i państwowy jest chory. Trapi go ciężka choroba wewnętrzna, ta sama która niszczyła dawną szlachę Rzeczypospolitą i pozwoliła jej stać się łupem sąsiadów. Słynna nasza dawna „niezgoda domowa” odżyła w odrodzonej Ojczyźnie ze zdwojoną siłą.

Walki naszych partyj politycznych przybrały taką postać, iż budzą w wszystkich myślących obywateli odrazę i słuszną obawę, czy nie popadniemy znowu jak nasi przodkowie w nie wole sąsiadów?

Partje nasze dawno zapomniały o zasadzie tolerancji cudzych przekonań i o kulturalnych formach walki, w ich pojęciu, każda najnikczemniejsza nawet broń jest dobra, byle nią można poniżyć przeciwnika. Nienawiść międzypartyjna doszła do tego stopnia, iż nasuwa się pytanie, czy my wogóle czujemy się jeszcze jednym narodem, czy nie nienawidzimy siebie samych więcej niż naszych wrogów.

Doszło u nas do takiego rozpasania, iż nie oszczędza się nikogo i niczego. Nie ma osoby, nawet najbardziej dla Polski zasłużonej ani dość wysoko postawionej, aby jej nie wciągnięto w wir niskich walk partyjnych. Najszacowniejsze nazwiska celowo są wystawione na pośmiewisko w Sejmie, w prasie na zgromadzeniach publicznych.

Wszakże czasów rozbiorów wrogię nam mocarstwa tłumaczyły upadek Polski niezdolnością naszego narodu do utrzymania własnej państwowości, a zaślepienie partyjne nie pozwoliło pokoleniom, poprzedzającym upadek, usłuhać nawoływań do naprawy Rzeczypospolitej, które wychodziły z ust najlepszych synów Ojczyzny.

A dziś znowu sprzymierzone i zaprzyjaźnione z nami państwa wyrażają

przez usta życzliwych nam wysłanników — słuszną, niestety obawę, czy odzyskaną samodzielność państwową zachować nie mówiąc już rozwinąć, potrafią.

A czy w nas samych walki te nie budzą pesymizmu, i nie osłabiają miłości Ojczyzny? czy nie powodują one coraz to widoczniejszego zaniku porzucania dla naszych własnych władz?

Przecież do utrzymania własnej państwowości nie wystarczy wspólna ziemia i mowa. Muszą obywatele mieć także dostateczną spoiwość duchową, a gdzie tej spoiwości brak, tam Państwo mimo najświetniejszych warunków ekonomicznych utrzymać się nie może. Państwo takie musi stać się, prędzej czy później, łupem sąsiadów.

Organizacja inteligencji Polskiej w Bydgoszczy, przyłączając się do odezwy inteligencji Warszawskiej z grudnia 1921 roku, zwraca się do całego społeczeństwa, a przede wszystkim do przywódców stronnictw, redaktorów czasopism, publicystów i posłów sejmowych z gorącym wezwaniem zaniechania tych dla naszej przyszłości, szkodliwych i groźnych form walk partyjnych! Niech miejsce nienawiści zajmie spokojna rzeczowa, sprawiedliwa krytyka. Wielkim wysiłkiem woli odnieśmy zwycięstwo nad naszą odwieczną wadą, niezgoda i warcholstwem! Rozproszą się wtedy obawy o naszą przyszłość, wrogowie przestaną patrzeć na nas, jako na bliską zdobycz, a świat cały nabierze dla nas szacunku. Całą inteligencję polską zaś, w której partyjność jeszcze nie zaćmiła zdrowego sądu, wzywamy o przystąpienie do tej akcji, od której wedle naszego najgłębszego przekonania zależy przyszłość Ojczyzny.

Bydgoszcz, dnia 10 lutego 1922 r

Organizacja Inteligencji Polskiej.

Prezes: Dr. Bronisław Potocki. Sekretarz: Konrad Fiedler. Członkowie zarządu: Michał Celewicz, Marja Dutczyńska, Dr. Stanisław Lebedziński, Kazimierz Ulatowski, Jan Wysocki.

Niechaj ta odezwa o-

